

VÝPRAVA NA KARTOUZKU – 14.2 2015

Tak a je to tady. Výprava, kterou mám na starosti, je právě dnes. Konečně jednou jsem měl možnost zvolit čas srazu, který tak nebyl tak brzy jako obvykle. Aneb proč nezmnít nejen můj obvyklý problém – vstávání.

S asi patnáctiminutovým předstihem přicházím na místo srazu, po chvíli se připojuje Upír a také pochopitelně zástupci našich mladších členů. Nakonec se scházíme ve složení: Já, Šotouš, Upír, Tadeáš, Prokop, Štístko, Kája, Lukáš/Mafoš, Lipo a Kuba, což vzhledem k tomu, jaká je zima není vůbec špatný počet.

Po příjezdu na Svatý Kopeček se tedy klasicky vydáváme na nám již dobře známou destinaci – na Kartouzku. Cesta je však už od počátku značně zpomalována jak sápadými se členy, tak těžkým zledovatělým povrchem, ale především několika malými hrami, kvůli kterým se náš postup omezil přibližně na 300 m za půl hodiny, což však není žádný problém. Času je dost a dle mých zkušeností je třeba nechat menší členy se zpočátku trochu utrhout ze řetězu (však oni se za chvíli stejně unaví ... snad). A taky to tak nakonec zafungovalo, po několika desítkách minut si naše vlčata dávají mírný oddech před dalším kolem sápadí a tak můžeme rozdělit účastníky do dvou soupeřících skupin, ve kterých budou hrát několik dalších aktivit.

Jednou z prvních aktivit je osvědčená hra s kolíčky ... která opět téměř úplně zastavuje náš postup. Napětí mezi dvěma týmy je téměř hmatatelné. Kdo dokáže umístit více kolíčků?! Situace má velmi zvláštní rozzuzlení, kdy se asi 80% kolíčků ocitá na Lukášově batohu. Nejspíše za to může jeho nepozornost, protože je přímo pohlcen vyprávěním mafiánských historek lidem kolem sebe a už si nevšimá toho, že klidně přikyvující pohůnci kolem něj na něj umisťují další a další kolíčky.

Další aktivitou byla o jednoduchém úkolu, kdy bylo zapotřebí udržet plamen svíčky po co možná nejdelší dobu. Po určitém čase však došlo na sabotážní akce, ve kterých vynikal Šotouš (Náhoda? Nemyslím si) a nakonec celá hra končí šílenou sápačkou na zledovatělé cestě.

Za zmínku pak rozhodně stojí závody na saních, které, ač velmi improvizované, opravdu fungují ... zásadním bodem se ukazuje způsob usazení na saních, který protentokrát rozhodoval o vítězi a pak samozřejmě síla a odhodlání řidiče se na saních udržet.

Po těchto aktivitách, ale čas značně kvasí, proto notně zrychlujeme náš postup k nelibosti vlčat. Ovšem cesty byla hezká, zahříváme se pohybem, takže ani zima nebyla tak strašlivá a dokonce se objevuje i několik pokusů o založení serióznějšího dračího doupěte, což se však většinou nesetkává s dostatečným zájmem.

Nakonec tedy dorážíme na zříceninu, s vypětím sil zabraňujeme vlčatům v běhání po zbytcích zdí, dáváme si přestávku na jídlo a pití a po asi půlhodině vyrážíme na zpáteční cestu.

Ta ubíhá velmi rychle, ale i tak si nacházíme čas ještě na několik her. Jednou z nich jsou veverčí ocásky, hrané v dosti zákeřném terénu. Zkoušíme snad všechny možné myslitelné kombinace a verze, ale jak už jsem zmiňoval, čas kvasí a tak opět vyrážíme. Díky neočekávaně rychlému postupu nám i přes všeobecnou schízu zbývá dostatek času na pořádnou koulovačku jen pár metrů od zoo. Je vyřknuta klasická legenda u Stalingradu a začíná boj. „Zákop“ oddělující obě strany je sice dobrým úkrytem, ale také smrtící pastí, jak velmi brzy zjišťujeme. Hru ukončujeme v okamžiku, kdy poslední z obránců utíká stále více do dže a tak není možné hru ukončit normálním způsobem.

Následně už jen sejdeme dolů na autobusovou zastávku, kde nám za pár minut jede náš autobus. Rychle provedeme zakončení výpravy pokřikem a zhodnocení a už je zde náš spoj.

Myslím, že akce se velmi vydařila a doufám, že příště se nás sejde ještě daleko víc.

Pavel